

Lidová a pololidová Redlová

Ve Valašském Meziříčí narozená písničkářka Lucie Redlová (* 1980) vydala první sólové album První, poslední v roce 2009. V roce 2012 následovalo album Křižovatka a letos vyšla novinka Lidová Redlová se směsí lidových a autorských „pololidových“ písní.

TEXT: MILAN TESAŘ

Své aktuální album Lidová Redlová jsi natočila s producentem Jiřím Hradilem, ale zajímavá jména producentů se objevovala i na tvých předchozích albech. Jednou to byl například americký hudebník Tim Eriksen...

Každou desku jsem připravovala s někým jiným, což, doufám, přispívá k pestrosti mých nahrávek. Vždy to bylo vyústění nějakého konkrétního setkání. Většinou ty muzikanty nejprve sama slyším na jejich koncertě, ze kterého jsem nadšená, následuje seznámení, případně pokoncertní jamování a nějaký pocit, že s tímto člověkem by se zkrátka dalo vytvořit něco zajímavého. Tak to bylo prakticky se všemi, se kterými jsem spolupracovala, například v roce 2009 s Irem Stevem Wallem, s nímž jsme natočili mé debutové album, nebo potom v roce 2011 právě nahrávka s Timem Eriksenem. Tehdy jsem zrovna plánovala další desku a od setkání na Folkových prázdninách v Náměšti nad Oslavou do vydání nám to zabralo nakonec pouze tři čtvrtě roku. V té době jsem měla de facto bigbítovou kapelu, a spojení s někým, kdo o sobě

tvrdil, že je bývalý punker, se mi tím pádem zdálo ideální.

Co obecně od producenta čekáš?

To je dobrá otázka. Za producenta si vybírám někoho, jehož práce si vážím. Očekávám, že moje dílo a moje už nastíněné aranže posune dál, někam, kam bych sama nedohlédla. Jsem na to, myslím, vhodný člověk. Hodně muzikantů má tak přesnou představu o svém díle, že producenta nepotřebují. Já to mám jinak, opravdu si vyberu někoho, jehož práci obdivuji, a čekám, co ze spolupráce vznikne. A musím říct, že ze spolupráce se všemi producenty – včetně třeba Tomáše Neuwerttha, s kterým jsem před čtyřmi lety dělala EP *Otázky* – jsem víceméně nadšená. Kdybych ty desky nahrávala sama, byly by možná také dobré, ale byly by jiné. A já jsem ráda, že jsou takové, jaké jsou.

Necháváš se ze strany producentů ráda překvapovat?

Mám vždy připravené základní struktury písní a finální skladba je vždy výsledkem nějaké spolupráce. I nové album je výsledkem týmové práce s Juro Hradilem. Ano, stalo se, že mi dával nějaký pokyn,

a já jsem cítila, že to není úplně moje parketa, a tak jsem se trochu „kousla“. Ale vždy jsme to nakonec vyladili tak, aby i on byl spokojený a mohl se za výsledek postavit a abych já nebyla tlačena do něčeho, co mi není blízké.

Proč ses vůbec rozhodla natočit album inspirované lidovými písněmi?

Když jsem se v roce 2019 chystala do Rumunska na vystoupení na Festivalu Banát, připravila jsem si poprvé set lidových, „pololidových“ a ohlasových písní včetně těch, které jsem kdysi zpívala se skupinou Docuku. Došlo mi, že lidovky jsou se mnou vlastně po celou mou aktivní kariéru. A že je spousta lidových písní, které už nahrála nějaká jiná kapela, ale já bych si je ráda udělala po svém. Další výzvou bylo složit „lidovou“ písničku tak, že posluchač třeba ani nepozná, že je to píseň nová, současná. Najednou jsem zjistila, že díky lidové stylizaci jsem schopna napsat i svůj text. Doposud jsem zhudebňovala hlavně cizí texty. Jenže mě tak zasáhl odchod dvou blízkých kamarádů, že jsem opravdu najednou měla tu vnitřní potřebu o tom napsat.

Foto: Ivan Dostál

V kterém okamžiku do procesu vzniku alba nastoupil Jiří Hradil?

Mohlo za to opět konkrétní setkání a opět Folkové prázdniny. Jura Hradil tam hrál loni v létě se svým srdečním projektem Hrubá Hudba, ve kterém obohatil horňácké lidové písničky o současný zvuk. Mně se ten koncert strašně líbil, a protože jsem žena činu, běžela jsem hned po koncertě za ním s tím, že chystám album lidových a ohlasových písní a jestli by mi jej nechtěl produkovat. Seznámili jsme se, popovídali jsme si a já jsem mu potom poslala záznam z rozhlasu, kde hrají naživo pár těchto písniček. Jemu se ten materiál líbil a dohodli jsme se, že na podzim natočíme singl, abychom si spolupráci vyzkoušeli. Takže před Vánoci 2021 vyšla píseň *Vodo moja*, věnovaná řece Bečvě, a na jaře už jsme točili celou desku. Já jsem chtěla album původně natáčet dřív, ale Jura neměl čas, a tak jsem na něj počkala.

Došlo mi, že lidovky jsou se mnou vlastně po celou mou aktivní kariéru. A že je spousta lidových písní, které už nahrála nějaká jiná kapela, ale já bych si je ráda udělala po svém.

Ovlivnilo to půlroční zdržení výslednou podobu alba?

To ani ne, ale měla jsem čas realizovat pořádnou kampaň k singlu *Vodo moja*. Požádala jsem fanoušky a kamarády, ať si napíší na větší papír část textu písně a nahrají sami sebe u nějaké vody. Vznikl tak „komunitní“ klip, pocta vodě obecně.

Zmínila jsi také, že dvě písně na albu se dotýkají konkrétních lidí, kteří tu s námi už nejsou.

Kamarádko moje je věnovaná Jitce Šuranské, která měla velký podíl na tom, že ta deska vůbec vznikla. Po jejím odchodu ze mě doslova vypadla píseň pro ni včetně textu. Tehdy jsem si poprvé řekla, že bych měla udělat v tomto duchu celou desku. A píseň *Hudci* jsem věnovala Davidu Stypkovi, který sám o hudečích zpívá ve své písni *Osudová*.

Kdo vedle Jiřího Hradila s tebou na desce spolupracuje?

Velkou roli tam má Eva Štěřbová ze sboru Kudlanky z Kudlovic. Zpívá se mnou ve třech písních, které jsme pojaly tak trochu „punkově“, ale také v už zmíněné skladbě *Kamarádko moje*, která vyšla jako první singl už vloni v červnu. V ní se dále objeví zpěvačky Romana Gajdošíková, Alžběta Jamborová a moje maceška Jana Redlová. Všechno jsou to také Jitčiny kamarádky, chtěla jsem to takto. Tento singl vznikl ještě před začátkem spolupráce s Jurou Hradilem.

Produkoval jej Petr Vavřík, který do písně spolu s Marcelem Gabrielem nahrál rytmiku. Krásné kytarové sólo tam hraje Rudy Horvat z Ostravy a na housle hostuje Eva Ludvík Kudrnová. Všechny ostatní písně už produkoval Jiří Hradil, který nahrál všechny klávesové nástroje či syntezátory. Rytmiku obstarali opět Petr Vavřík a Marcel Gabriel, kteří jinak na celém albu odvedli obrovský kus práce zpoza zvukařského pultu. A v písni *Vodo moja* si zahrála Horňácká muzika Petra Mičky. Petr pak nahrál housle i do dalších tří písní a v písni *Hudci* si

Nedávno jsem měla možnost předskočit Hrubé Hudbě na brněnské Flédě, takže jsme si některé písně konečně zahráli i naživo, a musím říct, že to je zážitek, na který dlouho nezapomenu.

i výrazně zazpíval. Nedávno jsem měla možnost předskočit Hrubé Hudbě na brněnské Flédě, takže jsme si některé písně konečně zahráli i naživo, a musím říct, že to je zážitek, na který dlouho nezapomenu.

Myslíš, že budeš v tvorbě „pololidových“ písní pokračovat, nebo je to spíše odbočka od tvé tvorby?

To jsem sama zvědavá. Každá moje deska je trochu jiná, ale je pravda, že v tomto jsem se našla a i podle ohlasů

Foto: Ivan Dostál

Foto: Jiří Zerzák

cítím, že je to teď tak nějak ono. Jestli tedy budu psát další písničky, budou pravděpodobně opět v lidové stylizaci, případně si budu hledat další lidovky, které mám ráda a které bych chtěla oživit. Udělat po svém známou písničku je výzva. Málokdo to u nás dělá a málokdo to dělá dobře.

Hraješ tento repertoár i živě?

Hrávám takový mix „lidové“ a „normální“ Redlové. Mí spoluhráči Ivan Trpík a Milan Kratochvíl, kteří se mnou hrají už skoro třináct let, na desce neúčinkují, protože chápali, že když točím ve „Věčku“, tak by byl hřích nevyužít basáka ze skupiny Buty. Ale písničky z desky se oba naučili a normálně je se mnou hrají. Samozřejmě že ty aranže jsou trochu jiné, ale já považuji koncert za jinou disciplínu než studiovou nahrávku, takže takto přistupuji i ke všem starším písním.

Jak je to s coververzemi tvých oblíbenců, které jsi hrávala v době covidu?

Nejsem obecně příznivec revivalů. Streamování písniček k táboráku nebo písňe od Beatles, Pink Floyd či Queenů byly způsob, jak v době covidu vyvíjet aspoň

nějakou aktivitu a nezbláznit se doma. Dřív, když jsme ještě neměli tolik písniček, jsme občas na koncertě jeden nebo dva covery zařadili, ale teď už mám svých písní dost, a hrát set písní Beatles na koncertech určitě neplánuji. To zásadně a pouze u táboráku! (smích)

Myslíš, že na tom, že se teď přikláníš k lidovým písním a jejich ohlasům, má podíl i inspirace tvorbou tvého otce?

Nevím, jestli je to přímo inspirace, ale vyrostla jsem mimo jiné i na jeho písničkách a rozhodla jsem se k tomu už naplno hlásit. On se proslavil písněmi *Husličky* či *Sbohem, galánečko* – a jestli si lidé časem oblíbí třeba moji *Kamarádku* a *Vodo moja*, budu šťastná. Ve hře byla i jeho účast na desce, ale termíny byly jasně dané a s ním je to vždycky na delší dobu. (smích) Na této desce tedy neúčinkuje, ale věřím, že „na stará kolena“ spolu něco uděláme. Posledních dvacet let jsme se nějakému spojování možná až přehnaně vyhýbali. Já jsem nechtěla, aby někdo říkal, že mi tatínek šlape cestičku. Ale na druhou stranu, s kým jiným by si člověk měl zahrát a něco vytvořit než se svými nejbližšími? Takže je možné, že spolu ještě něco vytvoříme. ☑